

tijdsomstandigheden, voor de ziekenfondsartsen te verbinden en voor de vrije artsens-keuze op te komen."

Het aaneengesloten optreden van alle artsen in zóó korten tijd heeft de Nationale Vergadering ertoe gebracht, de uitbreiding van den verzekeringsplicht tot 20.000 mark op voorstel van alle burgerlijke partijen te *verwerpen*. De beide socialistische partijen stemden tegen. De meening der socialistische artsen (zie bldz. 1659) heeft op hun partijgenooten blijkbaar geen invloed gehad. De menschen tusschen 12000 en 20000 mark inkomen kunnen nu zelf zien, dat de socialisten hun de artsen wel hebben willen cadeau geven, maar dat de burgerlijke partijen weder voor de „brandkasten" van den geneeskundigen stand hebben gestemd. En voor de artsen is de kans verkeken, gedistingeerde buspatiënten, met een inkomen boven dat van den gemiddelden arts, op hun spreekuur te zien. De Rijksraad heeft binnen weinige dagen een gewijzigde verordening van de regeering gekregen, en die aangenomen, zoodat den 3en Mei de welstandsgrens van 12000 mark van kracht is geworden. Ook deze scheidt zoodanige nieuwe omstandigheden, dat de overeenkomsten met de ziekenfondsen volgens het burgerlijk wetboek zonder meer ongeldig kunnen worden verklaard. Daarom blijft het bij opzegging van al deze overeenkomsten, gelijk het Leipziger Verband heeft aanbevolen. Te München is van deze opzegging reeds den 2ien April aan de ziekenfondsen kennis gegeven. Te Königsberg wordt, na de afwijzing van de voorstellen der artsen door de ziekenfondsen daar ter plaatse, geen werk meer verricht voor de ziekenfondsen. Iedere patiënt wordt behandeld tegen contante betaling, en de verzekerden hebben het recht, deze betaling van de ziekenfondsen terug te eischen. (*Münch. med. Wochenschr.*)

PINKHOF.

INGEZONDEN.

PHYSIOLOGEN-CONGRES TE PARIJS, 16—20 JULI 1920.

Er bestaat bij velen een misverstand ten aanzien van het bovenbedoelde congres. Men meent, dat in overeenstemming met hetgeen in 1913 in Groningen werd besloten, het Parijsche congres van internationalen aard zal zijn. Dit is niet het geval; het zal een Fransch congres zijn, waartoe ook belangstellenden uit de Entente-landen incl. Amerika en uit de neutrale landen zijn uitgenoodigd. Prof. GLXY, die mij uit naam van het bestuur had gevraagd de uitnoodiging te richten tot de collega's van Nederlandsche nationaliteit, verzocht mij tevens de aandacht er op te vestigen, „qu'ils sachent aussi, qu'en acceptant notre invitation ils ne limitent en rien leur liberté de participer à toute réunion scientifique en un autre pays, quel qu'il soit".

De mededeeling van eenige onzer dagbladen als zouden met dit congres de internationale banden op wetenschappelijk gebied weder zijn aangeknoopt, is dus onjuist. Wel doet prof. TIGERSTEDT, de voorzitter van het internationale congres, dat in 1916 te Parijs zou gehouden worden, moeite om de eerstvolgende samenkomst der physiologen, pharmacologen en andere beoefenaren der wetenschappelijke geneeskunde zoo spoedig mogelijk haar internationaal karakter terug te geven.

Ik maak van deze gelegenheid nog gebruik om de aandacht op het congres te Parijs te vestigen ook van hen, die, als niet zijnde directeuren van laboratoria, geen afzonderlijke uitnoodiging ontvangen hebben. Het zal gelijk gezegd is, gehouden worden van 16 - 20 Juli. Aangifte aan het adres: „Secrétariat du Congrès de Physiologie, 15 Rue de l'Ecole de Médecine, Paris Ve".

Groningen, 6 Mei 1920.

H. J. HAMBURGER.

DE HERVORMING ONZER MAATSCHAPPIJ.

Op de laatste vergadering van den Geneeskundigen Kring te Amsterdam was het mijn voornemen het volgende te zeggen:

Naief klinkt mij in de toelichting van het hoofdbestuur de uiting, dat men succes

verwacht van het contact, dat met de ministerieele bureaux verkregen zal worden, wanneer de zetel van het hoofdbestuur naar den Haag is overgeplaatst. Toegegeven dient natuurlijk te worden, dat de invloed van dr. SIKKEL bij de verschillende bureaux aanzienlijk is geweest, niet alleen door de omstandigheden, maar voornamelijk door het gewicht van zijn persoonlijkheid. In hoeverre die invloed heeft doorgewerkt, is natuurlijk niet te schatten, maar m. i. is het hoogst twijfelachtig, of in de toekomst een ambtenaarstrio, levenslang zetelend in dezelfde functies, welkome gasten bij de departementen zullen zijn. Ik vrees het tegendeel en verwacht zeer weinig nut van hun optreden.

Zijn de verschillende sociale wetten, die in voorbereiding zijn, in het parlement behandeld, dan is een meer rustige periode te verwachten, die m. i. veel minder werk zal geven. Allicht zal men dan komen tot het zoeken naar het werk, tot „agiteeren”.

Decentralisatie in dier voege, dat de besturen der verschillende organisaties van onze Maatschappij, C. O., S. V. en hoe zij verder mogen heeten, volkomen zelfstandig zullen kunnen handelen, waardoor veel zorgen van de schouders van het hoofdbestuur worden afgenomen, lijkt mij noodzakelijk. Geeft men daarbij den hoofdbestuurder-secretaris een hoogere bezoldiging en legt men beslag op zijn volle arbeidskracht, verstrekt men hem, desgewenscht, meer hulp, dan acht ik de leiding van onze Maatschappij voldoende verzekerd.

Wil men ook daadwerkelijk invloed uitoefenen, dan kieze men den weg, reeds door vele vereenigingen bewandeld en zorge men voor een dokterscandidaat in de Tweede Kamer. De onder-officieren, die hun bijzondere belangen bepleit wilden zien, hebben hetzelfde gedaan en hebben hun woordvoerder in de Tweede Kamer gevonden. Zoo zijn er meer organisaties. Dr. SIKKEL ware m. i. de aangewezen candidaat. Slechts wanneer onze stem in het parlement gehoord kan worden, houdt men rekening met onze wenschen en verlangens, vooral ook, omdat voor een Kamerlid de weg naar het kabinet van den minister zeer kort en gemakkelijk is.

Amsterdam, 5 Mei 1920.

M. DE HARTOGH.

ONZE MAATSCHAPPIJ.

Mijn voornemen was om na bespreking der voorstellen van het hoofdbestuur in sommige groepen van afdelingen, de gerezen bezwaren te behandelen in het *Tydschrift*.

Maar nu maken sommige heeren in hun ingezonden stukjes het toch wel wat bar. En al moge voor den opmerkzamen lezer het gebrek aan deugdelijkheid der bewijsvoering niet verborgen blijven onder den omhaal van zooveel, dat niets ter zake doet en voor hem verdachtmaking geen opbouwende critiek kunnen vervangen, een kort verweer verdraagt geen uitstel.

De heer BURGER ging te keer tegen de inrichting van een bureau (dat eigenlijk niets anders is dan een bezoldigd tweede voorzitter, een secretaris en tweede secretaris-jurist) en riep de herinnering op aan de Haagsche crisisbureaux. Als afschrikwekkend voorbeeld. In de afdelingsvergadering van Amsterdam heeft hij verklaard, dat een onheusche gedachte bij het schrijven van zijn stukje hem vreemd was. Ik nam dit op zijn verklaring dadelijk aan. Intusschen laat zijn tweede stukje den indruk, dien hij wekte, bestaan.

En nu komt zoowaar de heer VAN RIJNBERK, oud-voorzitter der Maatschappij, en vaart uit tegen den Haagschen geest, die de voorstellen ingaf, spreekt van onfrisheid, van grootspraak in de toelichting, en weet het zelfs klaar te spelen het denkbeeld der bezoldigde functionarissen van het dagelijksch bestuur, te vereenzelvigen met het begrip: regeeringsmachinerie. Tot slot een hoezee voor den Amsterdamschen geest.

Moet deze tegenstelling van Amsterdamschen en Haagschen geest dienst doen als *Schibboleth*, om onergdenkende Amsterdamsche dokters saam te brengen tot aaneengesloten verzet tegen de voorstellen?

In de afdelingsvergadering van Amsterdam had de heer BURGER niet het succes,